

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Lampetio Episcopo. 211.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ἄσμα . ἔμοι δὲ λίαν ἐπιμήθησαν οἱ φίλοι σα ὁ θεός . ποσῶντος γὰρ περὶ ἐπίσοι ὁ παρὰ αὐτὸς πόθος , ὡς καὶ τοὺς οἷς ἔδδεν ἵχνος ἀρετῆς περὶ ἐστίν . ἔ γὰρ ἔσθην κατ' ἐκείνους ἴσως δὲ δοκούμεν , πολλοῖς καὶ ποικίλοις ἐγκωμίοις τεφανοῦ . σοὶ μὲν οὐκ εἶ χυ ἡμεῖς μὴ ἔσθην τοῖσ' τοῖς , ἀποκρίσεται ὁ μοθὸς ἡ μῆς δὲ εἰ μὴ δ' ἐγκωμίων τοῖσ' τῶν ἀπολαύοντες , ἀμείνους γεοίμεθα , μέζονα δίκην ὑπέξουδον . ἴν' οὐκ μὴ τοῦτο ὑποσάμηδον , πέπαισο ὑπὸ βαλλόντας ἐπαμῶν .

Λαμπητῶ ἑπισκόπῳ . σιζ .

Παραφιλὰ τῆσ' ἡμῶν , ὡ ἀριστε , τοὺς ἀμνηστῆς , καὶ τῆσ' ἁγίων λόγων ἀναξίς , οἱ πνῆς καὶ γελῶσι πολλὰ κίς τὰ πάσης εὐφημίας κρείττονα . φθῆγε δὲ οἷς θέμις ἔ γὰρ κισίν , ἔδδὲ χροῖοις ἀνθρωπομόρφοις , ἀλλὰ τοῖς ἀγγελικῶν εἰθεσι βίον , δοτέον τὰ ἅγια , καὶ τὸν θεῖον χροσμόν .

Θεογνώστῳ πρεσβυτέρῳ . σιβ .

Λίαν θαυμάζω καὶ ἐκπλήττομαι τίω ἄνοισιν τῆσ' ζητουῶτων , δι' ἣν αἰτίαν ὁ Χριστὸς παρὰ τῆσ' περὶ ἡμερῶν ἀνίστη . εἰ μὲν καὶ φασίν αὐτὸν μὴ δὲ ὄλως ἐγηγέρθαι . τίος ἔνεκεν περὶ χροῖον ἀκριβολογοῦνται . εἰ δ' ἐγηγέρθαι μὲν , θάπτον δὲ ἡ ἐπιηθείλατο , ἀπὸ τῆσ' ἐγηγέρθαι , καὶ τὸ πάντως ἡληθευκέναι αὐτὸν συναποδεδείχθαι νομιζέτωσαν . τὸ γὰρ ἀδύνατον καὶ ὄν καὶ δοκού , ὁσον παρὲς τίω τῆσ' ἀνθρώπων ἀσθένειαν , φημὶ κατωρθώσας , ὅσα ἂν περὶ τὸ δυνατὸν ἐξησθένσαν . εἰ καὶ ὅτι μάλιστα τὸ μὲν βραδείας ἀναστήσας , ἀσθενείας . τὸ δὲ ταχέως , δυναμέως μεγίστης τεκμήριον καθέστηκεν . ἐχρῆν μὲν αὐτὸς καὶ ἐκ τοῦ τοὺς μωρεῖας τῆσ' ἑλληνικῶν θεῶν καταλόγουσ' ἀφανίσαι , τά τε εἰδωλεῖα πά . τα κα .

honorati sum amici tui Deus-Tanta enim vis amoris erga ipsos est, ut eos, etiam, in quibus nullum virtutis vestigium extat (neque enim ad eorum similitudinem accedimus, tamen si, fortasse videamur) multis ac variis laudibus cumules. Ac tibi quidem, etiam si nos tales minime sumus, recondita merces erit. Nos autem si, ne his quidem laudibus affecti, meliores hinc efficiamur, maiores poenas subituri sumus. Quare ne hoc nobis accidat, immodicis laudibus nos ornare desine.

Lampetio Episcopo . 211 .

Prophanos homines, vir optime, ac diuinis sermonibus indignos observa, qui ea etiam persape, quae omni commendatione ac laude digna sunt, risu prosequuntur: quibus autem fas est, iis loquere. Neque enim canibus, aut porcis humana forma praeditis, verum his, qui angelicam vitam ducunt, sancta porrigenda sunt, quae admodum diuinis oraculis proditum est.

Theognosto Presbytero . 212 .

Eorum stoliditatem magnopere, atque ad stuporem usque miror, qui, quam ob causam Christus ante tres dies resurrexerit, percunctantur. Nam si eum quoque omnino non resurrexisse asserunt, ecquid temporis minutias ieiune ac morose vrgent? Si autem eum quidem ad vitam rediisse, verum citius quam promiserat, ex hoc ipso quod ad vitam rediit, illud quoque vna demonstratum esse existiment, ipsum omnino vere locutum esse. Nam cum id, quod impossibile & erat, & videbatur (siquidem imbecillitatem hominum spectes) praestiterit, profecto in ea re, quae potestatem minime excedebat, haudquaquam elanguisset, tamen etiam tarde resurrexisse, imbecillitatis, confestim autem, maximae potentiae argumentum existat. Ac quidem ipsos, tum ex eo quod infinitum Gentilitiorum deorum catalogum dele-

Cg ij

